

Dnem 1. ledna 2003 nabyl účinnosti zákon o finančním arbitrovi. V souladu s tímto zákonem byl zřízen institut Finančního arbitra České republiky. Jedná se o zvláštní orgán pro tzv. mimosoudní vyrovnavání sporů, které mohou vzniknout mezi poskytovateli služeb platebního styku a jejich klienty nebo mezi vydavateli a uživateli elektronických platebních prostředků. Vznikem tohoto úřadu byla naplněna i příslušná ustanovení zákona o platebním styku, stejně jako dokončena harmonizace práva České republiky se zeměmi Evropské unie ohledně směrnice Evropských společenství o přeshraničních platbách, která požadovala zajištění rychlého a efektivního vyřizování sporů klientů s převádějícími institucemi mimosoudní cestou.

Od okamžiku vstupu České republiky do Evropské unie je arbitr automaticky příslušný také ohledně sporů vyplývajících z přeshraničních převodů.

Dle mého názoru institut Finančního arbitra ČR plně naplnil ustanovení uvedených norem a jeho praktická činnost jen potvrzuje, že se stal již součástí, jak formálně, českého právního řádu, tak prakticky, běžného života a je veřejností vnímán jako pozitivní krok k dalšímu urychlení řešení případných sporů spadajících do jeho věcné působnosti.

Jako jakýkoliv úřad fungující v určité oblasti samozřejmě doznává během své činnosti řady změn, ať již jde o koncepční řešení či o doplnění pravomocí a podobně, a proto je popis řízení před finančním arbitrem konfrontován s provedenými změnami zákona o finančním arbitrovi.

Ve své diplomové práci jsem se snažila popsat jednak postavení úřadu Finančního arbitra České republiky, jeho fungování, včetně uvedení praktických poznatků a příkladů z praxe a zároveň dopad jeho existence na běžný „bankovní“ život.